

24 oktober 2004

Ik stapte de voetbalkantine in en werd gebeld. Het was mama. Ik moest naar huis komen, zei ze, en of ik ook Roel en Paul wilde meenemen. Ik vroeg haar nog waarom; mijn wedstrijd was net afgelopen en vooral: we hoefden nooit iets van jullie. Dat zouden we zo wel zien, zei ze. Haar stem klonk klein.

We fietsten de oprit op en ik zag het inderdaad: mama en jij zaten samen aan de keukentafel. Jullie wachtten op ons.

Mijn keel kneep samen en mijn hart begon te bonken. Dit was het moment; hier was ik al die tijd beducht voor geweest. *Het* stond nu te gebeuren.

Ik duwde de deur open en stapte binnen in een genadeloze stilte. Jij zat op je vaste plek, aan het hoofd van de tafel. Je handen lagen in elkaar gevouwen voor je en je hield je hoofd gebogen. Ongelooflijk klein was je, nu je niet langer verborgen ging achter de mist van je sigaar. Mama zat links van je, aan de lange zijde. Ze keek ons recht aan. Zij wel. Ze vroeg of we erbij kwamen zitten. Roel en Paul wisten nog van niets.

We schoven aan tafel en onze stoelpoten krijsten door de ruimte. Ook ik nam plaats op mijn vaste stek. Ik strekte mijn tentakels uit naar de onderbuik van ons gezin, van jullie huwelijk. Een huwelijk dat niet lang meer zou duren. Ik voelde het, ik zag het aankomen, ik wist het al jaren. En mama nu blijkbaar ook.

Ze leidde zichzelf in met: 'Er is iets heel ergs gebeurd.' Daarna herpakte ze zich; dat was niet wat ze wilde zeggen. Ze had iets ontdekt wat gevolgen had: dát diende ze te zeggen. En dat deed ze.